

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Ζ΄.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΝ (α).

Ἐκ τοῦ λόφου Γαφάτ. 6 Ἰουνίου 1879.

Ὁ λόφος Γαφάτ, κείμενος πρὸς νότον τοῦ Δέβρα-Ταβώρ, ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ μίαν καὶ ἡμίσειαν περίπου ὥραν. Περικυκλοῦται ὑπὸ ὄροπεδίων καὶ λοφίσκων ἄλλων ἐπὶ τῶν καταφύτων κλιτύων τῶν ὁποίων ὁ ἀναβάτης δύναται ἂν θέλῃ νὰ πεισθῇ ὅτι ἀνεπαίθρητος ἀνῆλθεν ὕψος 2,500 μέτρων.

Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ἡ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων βαρομέτρων δεικνυομένη μέση πίεσις εἶναι 5,42.

Τῆ 16 Μαΐου, μεταξὺ Μαρριουμχουά καὶ Ἀμπαχερά, 26 ὥρας βορείως τοῦ Γαφάτ ὑπερέβημεν ὄρος, ὅπερ εἰς ὕψος 3,000 μ. στολιζέται ὑπὸ θαλλεροῦ ἐλαιῶνος.

(1) Τὴν ἀνωτέρω ἐκθεσιν μεταφράζομεν ἐκ τῆς Ἰταλικῆς ἐφημερίδος «Esploratore». εἶναι αὕτη ἐπιστολὴ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὴν ρηθείσαν ἐφημερίδα ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς Βιάγκη, ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς ὑπὸ τὸν Ματεούτσην συνοδίας.

Γινώσχετε ὅτι ἐν Ἀφρικῇ αἱ πολιτεῖαι δημιουργοῦνται καὶ καταστρέφονται μεθ' ὅσης εὐκολίας οἰκοδομοῦνται ἢ καταρρίπτονται οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὰς οἰκίσκοι. Ἀποτελεῖ ἴσως τοῦτο ἓνα τῶν πολλῶν λόγων, δι' οὓς ὁ γεωγραφικὸς χάρτης τῆς Ἀφρικῆς, χώρας ὅσον ἀρχαίας, τόσον πρὸς τὸν πολιτισμὸν δυστρόπου, εἶναι καὶ ἔσεται ἐπὶ μακρὸν ἔτι χρόνον ἀτελής. Καὶ ἡ χώρα λοιπὸν τοῦ Γαφάτ, μόλις πρὸ μικροῦ ἀνεγερθεῖσα, ἀποτελεῖται ἐκ μεγάλων ἀχυρίνων καλυβῶν καὶ σκηνῶν κατεχουσῶν μέγα μέρος τοῦ λόφου καὶ τῶν περιχώρων. Ἡ χώρα αὕτη οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ στρατόπεδον τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου, τῶν περὶ αὐτὸν, καὶ τινῶν ἀρχηγῶν μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς στρατιωτικῶν σωμάτων, ὧν τὰ σκηνώματα ἐκτείνονται μέχρις αὐτῶν τῶν πέριξ λοφίσκων. Τὸ ὕψασμα σκηνῶν τινῶν, κατασκευαζόμενον ἐν Σιόα ἐκ καθαροῦ ἐρίου, εἶναι μὲν ἐπιτηδειότατον ὅπως προφυλάττῃ ἀπὸ τῆς βροχῆς, ἀλλ' ἥκιστα κατάλληλον ὅπως ἀκωθῇ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ἐντὸς ἐλλειψοειδοῦς περιβόλου ἔχοντος ὕψος μὲν ὑπὲρ τὰ τρία μέτρα, περίμετρον δὲ 300 περίπου, κείνται τὰ σκηνώματα τοῦ βασιλέως, ἀποτελούμενα ἐκ τριῶν πρωτευόντων οἰκίσκων, καλουμένων τ ο υ κ ο ὕ λ, καὶ ἄλλων ἐλασσόνων, ὠρισμένων εἰς τὴν ἰδιαίτην θεραπείαν τῆς Α. Μ.

Ὁ περίβολος ἔχει μίαν μόνην εἴσοδον, ἧς αἱ παραστάδες, ἀποτελούμεναι ὑπὸ παχέος τοίχου, ὑποστηρίζουσιν ἀνδρῶν, ὁ θώραξ τοῦ οὐοίου φέρει τρεῖς κατὰ τὴν πρόσοψιν καὶ τὰς πλευρὰς θυρίδας, ὠρισμένας βεβαίως ὅπως, ἐν ἀνάγκῃ, χρησιμεύουσιν ὡς π ο λ ε μ ῖ σ τ ρ α ῖ. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἀφιξίν ἡμῶν (20 Μαΐου), ἴσως πρὸς οἰκονομίαν χρόνου, τὸ τηλεβόλον δὲν μετηνέχθη ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐξεπυρσοκρότησε πεντάκις ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου. Ἐξαιρουμένων ἡμῶν καὶ τῶν ἀπεσταλμένων ἄλλοτε τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, οὐδενὶ ἐτέρῳ ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου ὁ διὰ τηλεβόλου χαιρετισμός.

Ὡς αἱ παραστάδες, οὕτω καὶ τὸ ἀνδρῶν, εἶναι ὠκοδομημένον ἐκ λίθων συγκεκολλημένων διὰ κονιάματος πηλοῦ καὶ ἀχύρου.

Εἰσερχόμενός τις εἰς τὸν περίβολον, βλέπει τὰ τρία τοῦ βασιλέως τ ο υ κ ο ὕ λ, κείμενα τὸ ἐν ὀπισθεν τοῦ ἄλλου κατὰ σειράν, καὶ διαφέροντα τῶν λοιπῶν κατὰ τε τὸ εὖρος καὶ τὴν ἐντεχνότεραν κατασκευήν. Ἡ διάμετρος αὐτῶν δὲν εἶ-

ναι μείζων τῶν 15 — 20 μέτρων, τὸ δ' ὕψος αὐτῶν ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς στέγης εἶναι ἔτι μικρότερον. Οἱ τοῖχοι δὲ αὐτῶν, μὴ ὑπερβαίνοντες τὰ 3 μέτρα, (πλὴν τοῦ πρώτου ἔχοντος περίξ καὶ δρύφακτον), εἶναι ὠκοδομημένοι ἐκ τε λίθου καὶ τοῦ συνήθους φυράματος, πηλοῦ δηλονότι καὶ ἀχύρου.

Τὸ πρῶτον τ ο υ κ ο ὕ λ ἀποτελεῖ τὸν προθάλαμον· δεξιόθεν δὲ τοῦ εἰσερχομένου κείνται ἐπὶ τῶν ὑποστατῶν αὐτῶν 4 τηλεβόλα τῶν 8 λιτρῶν. Ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ κίνησις διηνεκής. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, ἐντεταλμένοι τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως, ἀδιαλείπτως κινουῦνται καὶ συνωθοῦνται. Ἡ αὐτὴ δὲ δίνη ἐπικρατεῖ καὶ καθ' ἅπαντα τὸν περίβολον, παρέχοντα τούτου ἕνεκα θέαμα γραφικώτατον ἐνίοτε.

Οἱ Ἀβυσσινοὶ, ἔχοντες τὸ πρόσωπον συμμετρικὸν καὶ συμπαθές, τὸ σῶμα εὐστροφον, τὸ βλέμμα γοργόν, τὴν χροιάν χαλκῆν, τὴν κόμην πυρρὰν καὶ βραχεῖαν ἢ ἐν μικροῖς πλοκάμοις διατεταγμένην κατὰ μῆκος τῆς κεφαλῆς, τοὺς πόδας ἀνεξαιρέτως γυμνοὺς, μόνον δ' ἱματισμὸν φέροντες χιτωνίσκον καὶ ἀναξυρίδα, ἐπὶ τούτοις δὲ χλαίνην λευκὴν ἢ ἐρυθρὰν, ἣν αὐτοὶ καλοῦσι τ ὁ π ἦ σ χ ῖ α μ α, καὶ ἣν γινώσκουσι νὰ ρίπτωσι τεχνικώτατα ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰσὶν ἄνδρες ὄντως ὠραῖοι. Εἶναι ὅμως ὀκνηροί. Δύνανται νὰ διημερεύσωσι κατακείμενοι καὶ οὐδὲ ὅπως μεταβάλλωσι θέσιν τὸ παράπαν κινουῦνται. Τοῦτο φαίνεται μοι ἀσυγχώρητον.

Τὸ δεύτερον τ ο υ κ ο ὕ λ προώρισται διὰ τὰς ἀκροάσεις, χρησιμεύει δὲ καὶ ὡς δικαστήριον, ἐν ᾧ ἐκδικάζονται πολιτικά τε καὶ ποινικά ὑποθέσεις. Ἐν τούτοις ἐν αὐτῷ, δεξιόθεν τοῦ εἰσερχομένου, δαιτῶνται οἱ ἵπποι καὶ ἡμίονοι τῆς Α. Μεγαλειότητος, ἐνῶ ἀπέναντι τῆς εἰσόδου, ὀλίγον ἀριστερόθεν, κείται ἡ ἔδρα, ἀφ' ἧς ὁ βασιλεὺς ἀπαγγέλει τὰς ἀποφάσεις του.

Τὸ τρίτον τ ο υ κ ο ὕ λ ἀποτελεῖ τὸ βασιλικὸν ἐνδιαίτημα. Ἐν τούτῳ ὑπάρχει ἡ κλίνη καὶ τράπεζα τοῦ βασιλέως Ἰωάννου. Ἐν αὐτῷ ἡ Α. Μ. δεξιούται τὸ πρῶτον τοὺς ξένους, μετὰ δὲ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν, πᾶσαν ἄλλην δέχεται ἐν τῷ δευτέρῳ τ ο υ κ ο ὕ λ.

Δεξιᾷ τοῦ πρὸς τὴν θύραν τοῦ περιβόλου βλέποντος ἐγείρεται δρύφακτον, περικλεῖον τὸ ἐπίλοιπον τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου. Τὸν χῶρον τούτον ὁ βασιλεὺς ὠρῖσε κατοικίαν ἡμῶν καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Ναρρέτη.

Ὅτε ἀφικόμεθα, τὸ μὲν τοῦ κ. Ναρρέτη τ ο υ κ ο ὕ λ ἦν ἤδη ὠκοδομημένον, ἕτερα δὲ δύο ἐκτίζοντο, τὸ μὲν δι' ἡμᾶς, ἐν ᾧ νῦν σᾶς γράφω καὶ ἐν ᾧ κατοικῶ, τὸ δὲ διὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ κ. Ναρρέτη.

Τὸ δρύφακτον κατεσκευάσθη ὅπως προφυλάσσει τοὺς ἡμετέρους ἡμιόνους καὶ ἵππους ἀπὸ τῶν νυκτερινῶν ἐπιθέσεων τῶν ὑαίνων καὶ θῶων.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ τ α κ ο ὕ λ δὲν εἶχον περαιωθῆ, ὁ βασιλεὺς διέταξεν ὅπως πηχθῆ ἡ ἰδία αὐτοῦ σκηνή· μετ' ὀλίγας δὲ ὥρας ἀπέστειλε τρεῖς βόας, τριακοσί-

ους ἄρτους (ἀντσιρᾶ καλουμένους), τρία κουμβὸ οἴνου καλουμένου Τέκ, κατασκευαζομένου δὲ ἐκ μέλιτος καὶ φύλλων καλουμένων γκεσσῶ, καὶ τρία κουμβὸ μέλιτος καὶ βουτύρου (α) Οὐδ' ἐπαύσατο στέλλων ἡμῖν τροφὰς ἄχρι τῆς 27 Μαΐου, ὅτε οἱ συναδέλφοί μου ἀνεχώρησαν. Ἦδη, ἐλαττωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ ἡμῶν, χορηγοῦνται ἡμῖν δύο βόες, ἐνίοτε κριὸς τις, ἄρτος καὶ οἶνος. Τὴν ἐσπέραν προστίθενται καὶ μεμβράτ, ἧτοι λαμπάδες ἐξ ἀκατεργάστου κηροῦ, μόλις παρέχουσαι ἡμῖν μέτριον φῶς.

Καί τοι δὲ τὰ ἀποστελλόμενα ἡμῖν τρόφιμα καταναλίσκομεν ἀφειδῶς, ἔχομεν ἔτι ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιβόλῳ περὶ τοὺς 15 βόας· ὥστε ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι ἐφ' ἱκανὸν χρόνον δὲν θὰ στερηθῶμεν κρέατος.

Κατὰ τὴν ὁδοπορίαν ἡ συνοδία ἡμῶν μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἄλλων ἐπηλύδων, ὧν πάντοτε ὑπάρχει ἱκανὸς ἀριθμὸς, συνέκειτο ἐκ 50 ἢ καὶ πλειόνων ἀτόμων, πρὸς διατροφήν τῶν ὀπιῶν ἀπητέτο εἰς καθ' ἡμέραν βοῦς. Οἱ μετ' ἐμοῦ νῦν μείναντες ὑπηρέται εἰσὶν ὀκτώ, εἴκοσι δὲ ἔχει μεθ' ἐαυτῆς ἡ οἰκογένεια Ναρρέτη· οἱ ἐπήλυδες σχεδὸν ἐξέλιπον· πλὴν καὶ οὕτω μόλις δύναται μέγας βοῦς ν' ἀρκέτη ἡμᾶς ἐπὶ δύο ἡμέρας. Εὐτυχῶς ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν Τιγγρέ, ὁ βοῦς δὲν τιμᾶται πλέον τῶν 3—4 ταλλήρων, παρὰ δὲ τοῦ βασιλέως Ἰω-

(α) Τὸ κουμβὸ, ὅπερ ἐστὶν εἶδος μέτρου, τοῦ μὲν οἴνου ἰσοδυναμεῖ πρὸς 10 λίτρας, τῶν δὲ λοιπῶν ὑγρῶν πρὸς 5.

άννου εξακολουθοῦσι πεμπόμενοι ἡμῖν νέοι καθ' ἑκάστην βόες, ἄλλως θὰ καταναλισκομεν ἰκανὰ τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν κεφάλαια.

Τῆ 20 Μαΐου περὶ τὴν 2αν ὥραν μ. μ. ἀφικόμεθα ἐπὶ τοῦ λόφου Γαφίτ. Ὅτε ἢ ἀπὸ τῶν σκηνῶν ἀπόστασις ἡμῶν ἤρξατο σπουδαίως μειουμένη, ἐξεπλάγημεν μεγάλως διότι οἱ περὶ τὸν βασιλέα οὐδαμῶς ἐφαίνοντο προσέχοντες πρὸς ἡμᾶς, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ πέμψωσιν ἄνδρας τινὰς εἰς συνάντησίν μας.

Ἄμα ἀφικόμεθα, ἠγγέλθη τοῦτο τῷ βασιλεῖ, ὅστις διατάξας νὰ εἰσαχθῶμεν εἰς τὸν περίβολον, ὑπεδέχθη ἡμᾶς ἐν τῷ τρίτῳ τοῦ κοῦλ.

Ἀληθῶς εἰπεῖν ἢ πρώτη ἐκείνη ὑποδοχὴ ἐφάνη ἡμῖν ὀλίγον ψυχρά.

Ὁ βασιλεὺς ἔτεινε πρὸς πάντας τὴν χεῖρα, πλὴν ἀκίνητος καὶ μᾶλλον σκυθρωπὸς ἢ σπουδαῖος· οὐδὲ λέξιν δ' ἐπρόφερε, πλὴν τοῦ μόλις ἀκουσθέντος χαιρετισμοῦ· οὐδὲ μειδιάματος ἠξίωσε τὸν κ. Ναρρέτην, ὃν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου δὲν εἶχεν ἰδεῖ πρὸς ἡμᾶς δὲ τοὺς λοιποὺς οὔτε τὸ βλέμμα ἔστρεψε. Μετ' ὀλίγου ὄθεν στιγμᾶς παντελοῦς σιγῆς, ὑπολαβόντες ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν λίαν δυσχερῆ, ἐσπεύσαμεν ὅπως διὰ τῆς νενομισμένης ὑποκλίσεως περαιώσωμεν τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, ἐξ ἧς ἐκαρπώσαμεθα ἐντυπώσεις ἥκιστα εὐάρεστους.
(ἀκολουθεῖ)

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ.

Ὁ Σίρ Γουλιέλμος *Βγουαρδ Γλάδστων ἐγεννήθη τῆ 29 Δεκεμβρίου 1809 ἐν Λίβερ-

πουλ παρά τινος ἐμπόρου Σκώτου, ὅστις, ἀπὸ ἐχρεωκόπησεν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, μετέβη εἰς τὴν ρηθείσαν πόλιν, ἐνθα ὑπερεπλούτησεν ἐμπορευόμενος μετὰ τῶν Ἰνδιῶν.

Ὁ τίτλος τοῦ Σίρ, ὃν ἐκέκτητο, ὁ γηραιὸς Ἰωάννης Γλάδστων καὶ αἱ μετ' ἐξειδικασμένης ἐπιδόσεως σπουδαί τοῦ Γουλιέλμου ἐν τῷ ἀριστοκρατικῷ Λυκείῳ τῆς Ἐτῶν, σπουδαί συμπληρωθεῖσαι μετὰ ταῦτα ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ὀξφόρδης, εἰσῆγαγον τὸν Γουλιέλμον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀριστοκρατῶν. Οὕτω τὸ 23ον μόλις τῆς ἡλικίας του ἄγων ἔτος ἐξελέχθη, τῇ προστασίᾳ τοῦ Δουκὸς τοῦ Νιουκάστελ, ἀντιπρόσωπος τῆς Νέγουαρκ ἐν τῇ κάτῳ Βουλῇ.

Ὁ Γλάδστων τότε, καίτοι ὀπαδὸς τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν, κατετάχθη εἰς τὸ κόμμα τῶν συντηρητικῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπέδειξεν ὅτι κίετται τὰ προσόντα πάντα ἀνδρὸς προωρισμένου νὰ διοικήσῃ τὸ ἔθνος.

Τῷ 1847 ἐξελέχθη ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐν Ὀξφόρδῃ πανεπιστημίου. Καίτοι δὲ ὑπὸ τὸν Πῆλ βουλευόμενος, ἐφάνη φιλελεύθερος ὑπὸ πολλὰς ἐσφίσεις, καταψηφίσας τὸ ψήφισμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν τίτλων καὶ ὑποστηρίξας τὴν παραδοχὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.

Τοιαῦτα φιλελεύθερα ἔχων φρονήματα ὁ Γλάδστων, δὲν ὤκνησε νὰ κηρυχθῇ μετ' οὐ πολὺ ἀντίπαλος τῶν τότεων (συντηρητικῶν) καὶ ἀπὸ τοῦ 1855 ἀπετέλεσε μέρος ἀπάντων τῶν ὑπουργικῶν συνδυασμῶν τῶν σχηματισθέντων ἢ διευθυνθέντων ὑπὸ τοῦ Πάλμερστον.

Τῷ 1838 συνέγραψε βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Τὸ κράτος ὡς πρὸς τὰς μετὰ τὴν ἐκκλησίαν σχέσεις του,» ἐν ᾧ ὑπεστήριξε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς θρησκείας τοῦ Κράτους· φθὰς μέχρι καὶ τοῦ νὰ γράψῃ ὅτι τὸ Κράτος

Η ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Διήγημα

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

— Χαίρω πολὺ, εἶπεν ὁ Μάζος, συγκινηθεὶς καὶ αὐτὸς, ἀλλ' ὑπὸ συγκινήσεως φρέσεως, ἦν οὐδέποτε ἐδοκίμασεν ἄλλοτε. Ἐπαγε λοιπὸν, καὶ ἀγάπα με ὡς σ' ἀγαπῶ.

Ὁ Φραγκίσκος ἐσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γρήνδα. Ὁ Μάζος, μείνας μόνος, ἠκολούθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ ἐστῆναξεν ἐκ βάθους καρδίας. Ἡ στοναχὴ αὐτῆ ἦν ἡ ἐκφρασις ἀγνῆς ἰκανοποιήσεως.

— Οὐδέποτε ἐγνώριζον ὅτι μίᾳ εὐεργεσίᾳ γενομένη πρὸς φίλον φέρει ἀγαλλίασιν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Αἰσθάνομαι νῦν ἑμαυτὸν ἀξιώτερον νὰ νυμφευθῶ τὴν Μαρίαν. «ὦ Μαρία μου! πόσον σ' ἀγαπῶ! Χάριν σου ἐγενόμην καλὸς» χάριν σου ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω τοὺς ἄλλους εὐδαιμόνας. . . πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδω! . . . Ἄν ἤρχετο ἀπόψε εἰς τὴν πηγὴν. . . Καὶ διατί ὄχι. . .

Καὶ διὰ δῆματος ἐλαφροτέρου, μετὰ τὴν καρδίαν ἀγαλλομένην καὶ πάλλουσαν, ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὴν πηγὴν ἀγούσαν.

Η.

Ἡ νύξ ἤρξατο ἐξαπλουμένη. Τὰ ἀντικείμενα προσελάμβανον διαστάσεις ἀβεβαίας, καὶ ὁμοῦ ὁ Μάζος διέκρινε πάντα καὶ ἀνεγνώριζε πάντα. Τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐνετυπώθησαν τοσοῦτον εἰς τὸ πνεῦμά του, ὥστε ἠδύνατο ἀλανθᾶτως νὰ εἴπῃ «ἐντεῦθεν ἐλλείπει ἐν δένδρον, ἐδῶ ἐφυτεύθη ἐν νέον». Ἐφθασεν εἰς τὴν πηγὴν, ἐνθα ἐβασίλευε σιγὴ βαθεῖα. Ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας ἐνεφανίζετο τότε εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ Μάζου ζωηροτέρα. Καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν οἶαν κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν θέσιν αὐτῆν, ἐτόλμησε τέλος πάντων καὶ τῇ ἐξηγήθη τὸν ἔρωτά του· ἐκεῖ τῇ ἐξήγησε τὴν ἐλπίδα ἢ ἔσπερον τοῦ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ μίαν ἡμέραν. Τότε

δέον ν' ἀποθαρρύνῃ πᾶσαν ἄλλην θρησκείαν μὴ ἰδίαν, οὐχὶ μὲν διὰ τῆς βίας καὶ τῶν καταδιωγμῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ὀπαδῶν τῆς ἀπὸ πάσης δημοσίας θέσεως καὶ διακριτικοῦ τίτλου!

Αἱ νέαι αὗται ἀρχαὶ συνέτεινον εἰς τὸ ν' ἀπολέσῃ τὴν συμπάθειαν τῶν ἐκλογῶν του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Τὸν Ἰούλιον δὲ τοῦ 1865 ἐξετέθη ὡς ὑποψήφιος φιλελεύθερος καὶ ἐξελέχθη ὡς τοιοῦτος ὑπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ λαγκάστου. Νῦν ὁμοῦ κατέστη φιλελευθερώτερος τῶν φιλελευθέρων, διότι περ ἀπώθησεν αὐτὸν οἱ λαγκαστεριανοὶ καὶ δὴ ἐξελέξαντο αὐτὸν βουλευτὴν ἐν Γρήνγουϊτζ.

Ἡ Ἑλλάς ὀφείλει πολλὰ τῷ Σίρ Γουλιέλμῳ Γλάδστωνι, διότι εἶναι διακεκριμένος φιλέλληνας, σχολιαστὴς τοῦ Ὀμήρου, συγγραφεὺς τοῦ «Ἑλληνικοῦ παράγοντος ἐν τῷ Ἀνατολικῷ ζητήματι» καὶ ἐνθερμος ὑποστηρικτὴς τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων.

Ὁ Γλάδστων εἶναι εἰς τῶν διασημοτέρων ρητόρων, ἀλλ' ἡ εὐγλωττία του εἶναι συγκεχυμένη ὀλίγον. Εἶναι πρὸ πάντων ρήτωρ κλασικὸς, διακρινόμενος ἐπὶ εὐφραδείᾳ καὶ ἀναμίξει γνωμῶν συγγραφῶν εἰς τὰς ἀγορεύσεις του. Εἶναι φιλόλογος, ἱστορικὸς καὶ θεολόγος. Οἱ θαυμασταὶ του ἀπεκάλεσαν αὐτὸν δεκάτην τῶν Μουσῶν.

Σήμερον, ὡς γνωστὸν, ὁ Γλάδστων πειράται νὰ ρίψῃ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Βίκονσφιλδ καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὰ πράγματα τὴν ἀντιπολίτευσιν, ὅπως διορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα καὶ ἐφαρμόσῃ τὰς φιλελευθέρους αὐτοῦ ἀρχὰς καὶ δοξασίας. Ἄγει δὲ ὁ Γλάδστων τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀλλ' ἔχει ἀκμαίᾳ τὰς τε διανοητικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις.

στο ἀπλή ἐλπίς τὸ τοιοῦτον, ἦτο ἂν ἠέλετε τὸ λη. Σήμερον; Σήμερον ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῆ εἰς πραγματικότητα. Ἐπὶ τοιαῦτα σκέψαι ἢ χαρὰ ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀρθαλμούς του, τὸ στήθος του ἔπαλλε σφοδρῶς. Ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὴν Μαρίαν· νὰ εὐρεθῆ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετ' αὐτῆς, καὶ ὁμοῦ ἀνέβαλλε τὴν παρ' αὐτῆ μεταβάσιν του. Πῶς; ἢ τὸν ὑπεδέχετο αὕτη; Τί θὰ τῷ ἔλεγε; Τί δὲ θὰ τῆ ἔλεγεν αὐτός; «Μαρία! σὲ ἀγαπῶ πλείοτερον ἢ πρὶν· οὐ ὑπῆρξε, ὁ μόνος μου διαλογισμὸς· δὲν ἐβεβήλωσα τὴν καρδίαν μου δεχόμενος ἐν αὐτῇ τὰς ἐντυπώσεις ἄλλης γυναίκος, οὐδὲ τὸ βλέμμα μου ἐβεβήλωσα ἀτενίζων ἄλλην μετ' ἔρωτος. Ἡ εἰκὼν σου μοὶ ἦτο πάντοτε παρούσα καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ θεᾷ αὐτῆς ἐτερπόμην. Ἔβλεπα ἀγῶν, πιστὸς εἰς τὸν ἔρωτά μου. Μετ' ἀπαρδειγματίστου σταθερότητος ὑπέφερα καὶ εἰργάζην ποῦ χῆριν σου· δὲν ἔζητα εἰμὴ διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς στιγμῆς ταύτης. Σὺ δέ;»

Τί δὲν θὰ εἶδεν, ἂν ἐπαρουσιάζετο τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἢ νεανίς μετ' ἡδύφρον αὐτῆς ἐν χειρὶ καθὼς ἄλλοτε! «Μετὰ δέκα λεπτά δύναμι νὰ εἶμαι ἐνώπιόν τῆς,» ἐοικέτετο· καὶ ἐέρεπετο ἐπὶ τῇ ιδεᾷ ταύτῃ χωρὶς νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.

Ἴνα μάλιστα μηκύνῃ τὴν περίοδον ἐκεῖνην τῆς προσδοκίας, ἐκάθηται ἐπὶ ὀγκώδους λίθου καὶ κρύψας τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς δύο παλάμας του, ἔμεινε βεθυθισμένος εἰς ὄνειροπωλήσεις. Τότε χωρὶς νὰ τὸ ἐπιζητή, ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του ὡς ἐν κατόπτρῳ αἱ ἀναμνήσεις του πᾶσαι καὶ τὰ συμβῆντα πάντα, ἅπερ ἐπῆλθον κατὰ τὴν ἐξαιετῆ ἀπουσίαν του ἐκ τοῦ χωρίου.

Φθᾶς εἰς πόλιν τινὰ τῆς Γαλλίας, ἤρξατο ἐργαζόμενος ὡς ἐργάτης εἰς τὰς ἐπισκευὰς ὁδῶν, ἀλλ' ἢ φυσικὴ του δύναμις, οὕτω μικρά, δὲν τὸν ἐβόηθει. Διὰ τοῦτο ἀπελύετο πάντοτε τῆς ἐργασίας, ὅταν ἀπόλυτον δὲν εἶχον αὐτοῦ ἀνάγκην οἱ ἐργολάβοι. Ἐπεδόθη εἶτα εἰς τὴν σκληρὰν ἐργασίαν τῶν μεταλλοργείων, ἀλλ' ἢ ὑγεία

του δὲν ἀντέσχευ. Ἠγόρασε τότε μικρὰ τινα ἀντικείμενα καὶ μετήρχειτο τὸν καθ' ὁδὸν μεταπράτην, ἀλλ' ὡς ξένος καὶ ἀγνωστὸν καλῶς τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, μὴ ὦν δὲ ἐξησχημένος εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτό. Ἐγένετο εἶτα ἱπποκόμος. Ἡ ἐργασία του ἦτο ἐπίπονος, τὰ δὲ κέρδη του ὀλίγιστα. Πολλὰκις καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ μόχθου καὶ μὴ δυναμένου νὰ κοιμᾶται ὅσον ἀπῆρει ἢ φύσις, ἔλαιεν ἐς ἀπελιτισμὸν.

— Δὲν θὰ ἐπανακάμψω πλέον εἰς τὴν πατρίδα μου, ἔλεγε, δὲν θὰ ἐπανιδῶ πλέον τὴν Μαρίαν. . . τὸν πατέρα μου! Πῶσον αἱ ὄνειροπωλήσεις καὶ αἱ ἐλπίδες μου μετ' ἠπάτησαν! Δικαίᾳ ἐπίστευσα τόσον τὴν ἰσχύϊ τῆς θελήσεως; καὶ τοῦ θάρρους; Τίς ὑπῆρξεν ἐπιμονώτερος ἐμοῦ; Καὶ ὁμοῦ τί κατώρθωσα; . . . ὦ! ἂν μὲ ἐβλεπεν ὁ ἀτυχῆς πατήρ μου εἰς τοιαύτην κατάστασιν!

Τότε ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸν δικτύλιον τῆς Μαρίας, τὸν ἠσπάζετο μετὰ πάθος, μετ' ἐθουσιασμοῦ, μετὰ θερμότητος· τὸν παρετήρει ὡς φιλόργουτος παρτηρεῖ τὸν θησαυρὸν του καὶ τῷ ἀπέτεινε χιλίους ἠδεις λόγους. Ἡ σθάνετο τότε παρηγορίαν, ἐπιθρυνεῖν. Πολλὰκις ὁμοῦ παρηγολεῖτο καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἰδιαιτέρας στιγμὰς, διότι ἢ ἐπιτακτικὴ τοῦ κυρίου του φωνὴ τὸν ἐκάλει, ὅπως τὸν εἶπῃ εἰς τοὺς μόχθους τῆς θανάτου αὐτοῦ ἐργασίας.

Καὶ δὲν ἠλπίζεν ὅτι ἢ ἐπιμοχθος ἐργασίας του ἐμελλε νὰ παύσῃ ποτὲ, ὅπως ἐπίδοθη εἰς ἄλλην καλλιτέραν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐξακολουθῇ αὐτὴν, ὅπως παρῆται τὸν ἄρτον. Τὸ νὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ, ἦν τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀπῆρχειτο εἰς συνάντησιν τῆς πείνης. Τῆς πείνης! καὶ ἢ δύνατο νὰ ἀνθέξῃ; Τότε, ἀκριβῶς τότε, ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀναγγέλουσαν αὐτῷ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. Διῆλθεν ὁ ἀτυχῆς στιγμὰς φοικώδεις, ἠτοιμάζετο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν ἐλπίδα αἰσιωτέρου μέλλοντος, καὶ νὰ ἐπίδοθῃ

εἰς τὸν ἄρτονα βίον ἀπηλιτισμένου. Καὶ ὁμοῦ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐκείνης στιγμῆς ἢ τύχη ἤρξατο μειδίωσα αὐτῷ. Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ εἰς ὃ ὑπῆρξε ὡς ἱπποκόμος ἐθάμαζε ζωεμπορὸς τις, ὅστις ἤρξατο ἐκεῖ, ἐπώλει τὰ ζῶά του καὶ ἀνεχώρει. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἔλαθεν ἀνάγκην καὶ ἑτέρου ὑπρέτου καὶ ἐζήτησε τοιοῦτον παρὰ τοῦ ξενοδόχου. Οὗτος τῷ ἀπήτησεν ὅτι δὲν γινώσκει τινὰ ζητοῦντα ἐργασίαν, ἀλλ' ὁ Μάζος ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν των καὶ σπεύσας προσήνεχθη νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ζωεμπορὸν.

Ὁ ἔμπορος παρετήρησε τὴν ταπεινοφροσύνην τοῦ Μάζου καὶ τὸ φιλήσυχον ἠθὸς του. Ἐπειδὴ δὲ κατήγετο ἐκ Πεδεμοντιῶν ὁ Μάζος, θὰ τῷ ἀπέβαιε χρήσιμος, διότι τὰς πλείους τῶν ἀγορῶν του ἐποίει ἐντευθῆν τῶν Ἰταλιῶν, ἔθθα ἢ ἰταλικὴ ὠμίλειτο· ἐδέχθη λοιπὸν τὸν Μάζον καὶ προσέλαβεν αὐτὸν αὐθώρας.

Ἐντὸς μικροῦ χρόνου ὁ Μάζος ἤξωθη τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου του. Ἦτο δραστήριος, εὐφυῆς, ἐγίνωσκε δὲ ὀλίγα γράμματα, ἅπερ τῷ ἦσαν χρυσιμώτατα ἐν τῇ νεᾷ ἐργασίᾳ του. Ὁ προϊστάμενος, ὅστις ἦτο δίκαιος ἄνθρωπος, νυχαριστήθη ἀπὸ τὸν Μάζον, ὃν κατέστησε τὸ κύριον πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ ἠγάπησεν αὐτὸν ὡς υἱὸν του. Τὰ κέρδη ἐπομένως τοῦ Μάζου ἠῤῥανον βαθμῆδόν, ἐφ' ὅσον ἠῤῥανεν ἢ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη τοῦ προϊστημένου του. Ἐπῆλθε δυστύχημά τι εἰς τὸν ζωεμπορὸν. Ἰσχυρὰ ἀποπληξία κατέστησεν αὐτὸν παραλυτικὸν καὶ ἀνίκανον ἐπομένως νὰ ἐπιχειρῇ ἐκδρομὰς· χάριν τοῦ ἐμπορίου του. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι εἰς ἄλλον δὲν ἠδύνατο ν' ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐργασίας του ἢ εἰς τὸν δραστήριον τίμιον καὶ ἱκανὸν Μάζον. Ἐκάλεσεν ὅθεν εὐτόν καὶ τῷ ἐπρότεινε νὰ συνεταιρισθῶσιν· οὗτος μὲν θὰ κατέβαλλε τὰ κεφάλαια, ὁ δὲ νέος τὴν προσωπικὴν ἐργασίαν. Τὰ 3(4 τῶν κέρδεων θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἔμπορος καὶ τὸ 1(3

ὁ Μάζος. Τοῦτο νυχαριστήτερον ὑπερβαλλόντως τὸν Μάζον, ὅστις ἐδέχθη εὐγνωμόνως, προσηνέχθη δὲ οὕτως, ὥστε ὁ Γάλλος δὲν ἔλαβέ ποτε ἀφορμὴν νὰ μετανοήτῃ διὰ τὸν συνεταιρισμὸν του.

Ὁ ρηθεὶς ζωεμπορὸς εἶχε κόρην δεκαοκταετῆ. Δὲν ἦτο μὲν ὠραία, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο ἀντιπαθητικὴ. Ἐἶχε προικὰ καλὴν καὶ καλὴν ἀνατροφὴν, δυναμένην νὰ τὴν καταστήσῃ καλὴν καὶ σώφρονα οἰκοδέσποιαν. Ὁ Μάζος ἐνόησε μ' ὀλην αὐτοῦ τὴν μειοφροσύνην ὅτι εὐχαρίστως ὁ συνεταιρὸς του θὰ τῷ παρεχώρει εἰς γάμον αὐτὴν καὶ ὅτι ἢ νεανίς δὲν θὰ τὸν ἀπέριπτεν. Ἡναγκάσθη τότε νὰ φέρηται ψυχρότερος πρὸς τὴν νεανίδα καὶ νὰ διδῇ τῷ ζωεμπορῷ συνεχῶς νὰ νοῆ ὅτι προὔτιθετο νὰ ἐπανέλθῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν πατρίδα του.

Καὶ τῷ ὅτι, ὁ Μάζος ἐπόθει νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸ χωρίον του, ἐνθα περιέμενεν αὐτὸν ἢ Μαρία. Ἄν ἢ τύχη ἔκαμνε νὰ συναντήσῃ τὸν ἔμπορον ἐκεῖνον πρὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἢ τὸν συνήνητησεν, ἤθελε βεβαίως δυνηθῆ νὰ ἀποκτήσῃ πλείοτερά κεφάλαια, ἀλλ' ὁπωςδήποτε ὅσα ἢ δυνηθῆ νὰ κερδήσῃ ἤρουν ὅπως ζήτη κάπως ἀνέτως ἐν τῷ χωρίῳ του.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἢν ἐποίει λόγον περ τῆς εἰς τὴν πατρίδα του ἐπανόδου, ὁ προϊστάμενός του τῷ ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς.

— Ἐγκαταλείπων με, Μάζε, μετ' ἐμμοῖς ὑπερβαλλόντως. Σὺ εἶσαι κάτοχος τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐμπορίου μου. Συμφωνοῦμεν ἄλλως τε καὶ ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα. Ἐγὼ οὐ εὐρὼ ἄλλον ὅμοιον σοῦ, θὰ ἀργοπορήσω. Τί; οἶδε μάλιστα καὶ ἂν τὸ ἐπιτύχω. Ἐπειτα σὲ ἠγάπησα πολὺ, καὶ ἄλλον δὲν θὰ ἀγαπήσω ὡς σέ. . . Φεύγων δὲ ζημιώσαι καὶ σύ. Μόλις ἀνεπτύχθησαν σπουδαίως αἱ ἐργασίαι μας· διακόπτων αὐτὰς οὕτως ἀποτόμως, μένεις μετὰ ὀλίγα σου μόνον κεφάλαια, τὰ ὅποια δὲν δύνασαι ἐν τῇ πατρίδι σου νὰ καρπωθῆς καὶ πηλαπλασιάζῃς, ὅσον

θά δυνηθῆς ἐδῶ. Διὰ τί λοιπὸν θέλεις ν' ἀναχωρήσης; Διὰ τί νὰ χωρισθῶμεν; Γινώσκω ὅτι ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσ εἶναι τι μέγα. Σοὶ δίδω λοιπὸν ἀδειαν ὅσῃν θέλεις νὰ ἐπισκεφθῆς τὴν πατρίδα σου καὶ νὰ ἐπαέλθῃς, ὅπως ἐξακολουθήσωμεν τὸ ἔργον μας, ὅπερ δὲν εἶναι τόσῳ ἐπιζήμιον, ὥστε νὰ ζητῆς νὰ τὸ ἀποφύγῃς.

— Ὅχι βέβαια, διέκλυψεν αὐτὸν ὁ Μάζος, αἰσθανόμενος εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν κύριόν του καὶ ἀναγνωρίζων ὅτι ἀληθεύει τῷ ἔλεγε. Δὲν ἔχω λόγους νὰ ἐκφράσω τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην μου.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν θέλεις νὰ μὲ ἐγκαταλείπῃς;

— Συγχωρήσατέ με, ἄλλη ὑποχρέωσις σοβαρὰ μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου.

— Ποία; Δὲν μοὶ εἶχες εἰπεῖ ὅτι εἶσαι μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, ἄνευ συγγενῶν, ἀνευ φίλων;

— Εἶναι ἀληθές... ἀλλὰ...

— Διὰ τί λοιπὸν ἡ ἐπάνοδος αὐτῆ εἰς τὴν πατρίδα σου; Ὁμιλήσωμεν καθαρώς. Φρονεῖς ὅτι οἱ ὄροι τοῦ συνταγματοδότη μὲν οὐκ ἐκκλινοῦσιν; Εἰμὶ πρόθυμος νὰ τροποποιήσω αὐτοῦ κατὰ τὸ δοκοῦν σοι...

— Τί λέγετε; Ὅτι μοὶ παρεχωρήσατε εἶναι πλέον τοῦ δέοντος. Θὰ ἤμην δὲ λίαν ἀδιάκριτος ἂν ἀπῆ-θουν πλειότερόν τι.

Ὁ ἔμπορος εἰσήγγειν, ἀγνοῶν τί πλέον νὰ εἶπῃ. Εἶτα λαβῶν ἐσχάτην ἀπόφασιν εἶπεν.

— Ἄκουσον... Πρὸ τίνος συνέλαβον μίαν ἰδέαν... Ἡ κόρη μου εἶναι εἰς ἡλικίαν γάμου. τὰ λοιπὰ τέκνα μου, τρυφερὰς ἐτι ἡλικίας, δὲν δύνανται νὰ μὲ βοηθῶσι. Φυσικῶς ἐσκέφθην περὶ γαμβροῦ ἱκανοῦ νὰ μὲ διαδεχθῆ, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τῷ χορηγῶ τὰ ἡμίση τῶν κέρδεων. Ἡ δὲ κόρη μου, δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ τὴν ἐπαινέσω, ἀλλὰ... θὰ γίνῃ σύζυγος ἀγαπητῆ καὶ πιστοτάτη.

Ὁ Μάζος προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐνόησεν.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπε, καὶ ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ ἐμὲ ἀναχωροῦντα.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς ὅτι ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ ἠδύνασο νὰ ᾔσῃ σὺ;

Ὁ νεανίας προσεποιήθη ὅτι ἐξεπλάγη μαγάλως.

— Ἐγὼ! ἐφώνησεν. Ἄχ! κύριε, αὐτὴ εἶναι πολλὴ ἀγαθότης καὶ μὲ φέρετε εἰς σύγχυσιν... Δικτὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ σᾶ; ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου δεχόμενος τὴν τύχην, ἢ μοὶ προσφέρετε καὶ ἡς δὲν εἶμαι ἄξιος;... Ἀλλὰ τοῦτο μοὶ ἀποβαίνει δυστυχῶς ἀδύνατον. Ἐδωκα τὸν λόγον μου εἰς τινὰ νεανίδα τοῦ χωρίου μου, καὶ δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπανακάμψω εἰς τὴν πατρίδα.

— Ἄ! ἀπὸ οὕτως ἔχει, εἶπεν ὁ ἔμπορος, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τι. Ἀναχώρησον καὶ ἔσο εὐτυχής. Ὁ ἄνθρωπος, πρέπει πάντοτε νὰ τηρῇ τὸν λόγον του.

Ὅταν ἐσήμεναι ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἐνόησεν ὁ Μάζος ὅτι ἡ κόρη τοῦ προϋσταμένου τοῦ ἡράτο αὐτοῦ, διότι ἐφάνη βεδουθισμένη εἰς ἄφρονον λύπην. Ἄν δὲ δὲν ἡράτο αὐτὸς τῆς Μαρίας, δὲν θὰ ἀπέριπτε τὸν ἐπωφελεῖ καὶ καλὸν ἐκεῖνον γάμον, ἀλλ' ἡ Μαρία ἦτο δι' αὐτὸν εὐτύχημα μέγα καὶ δὲν ἐνόει νὰ τὸ ἐγκαταλίπῃ.

Κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμήν ἐγκαλισσάμενος αὐτὸν ὁ προϊστάμενός του, τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς.

— Μὴ λησμονεῖς νὰ μοὶ γράψῃς... Ἄν εὖρῃς τὴν εὐτυχίαν σου, ὡς πιστεύεις, ἔχει καλῶς. Ἄν ὁμως... τίς οἶδεν... ὁ κόσμος εἶναι ἀστατος καὶ ἡ καρδία τῶν νεανίδων τὸ ἀστατότερον τοῦ κόσμου!... ἂν λοιπὸν δὲν εὖρῃς τὰ πράγματα ὡς τὰ ἐπιθυμεῖς, ἐπιστρέφον περ' ἐμοί. Ἡ οἰκία μου εἶναι πάντοτε οἰκία σου, τὴν δὲ κόρην μου δὲν ἐννοῶ νὰ τὴν νυμφεύσω ἄμέτῳ.

Οἱ λόγοι οὗτοι διήρχοντο ἀπὸ τῆς μηνῆς τοῦ Μάζου, καὶ ἠσθάνετο αὐτοῦ; ἤχουντας εἰς τὰ ὠτά του.

Ἠγέρθη. Σιγῇ βαθύτῃ τὸν περιεκύκλου. Οἱ

ἀστῆρες ἐφωτοβόλουν ἐν τῷ στερεώματι. Δὲν ἀμφεταλαντεύθη ἐπὶ πλέον, ἀλλ' ἐκίνησεν εὐθὺς πρὸς τὸ κτήμα τοῦ κ. Προνέτη.

Θ'.

Ὁ Μάζος ἐφθασεν εἰς τὸ ὑποστατικόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀμέσως ἐστηλώθησαν ἐπὶ τοῦ παρθύρου τοῦ κοιτῶνος τῆς Μαρίας. Εἶδε σκότος. Ἄπ' ἐναντίας ἐφωτίζετο καλῶς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐγίνωσκεν ὅτι διέμενον ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Μαγδαληνή.

— Οἱ γονεῖς τῆς εὐρίσκονται ἐν τῷ κοιτῶνι τῶν, ἐσκέφθη. Ἴσως δυνηθῶ νὰ ἴδω μόνην τὴν Μαρίαν εἰς τὴν εἴσοδον, ἐν τῷ ἰσογείῳ πατώματι.

Καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ἐτάχυνε τὸ βῆμα. Ἄλλ' ἄμῃ ἐφθασεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ προαυλίου, δύο μέγιστοι κύνες ἤρξαντο λυσσωδῶς ὑλακτοῦντες καὶ δεικνύοντες αὐτῷ τοὺς δόντας.

— Ἐ! Ἐ! ἐφώναζεν ὁ Μάζος, ἀπῶθῶν τοῦ; κύνας διὰ τῆς βακτηρίας του, μὴ μὲ φάγετε, διότι εἶμαι φίλος τῆς οἰκίας... Φκίναςται ὅτι εἶσθε νέοι, καὶ οἱ πρόγονοί σας ἀπέθανον, διότι αὐτοὶ θὰ μὲ ἀνεγνώριζον πάραυτα.

Οἱ κύνες ἐξηκολούθουν ὑλακτοῦντες, ὁ δὲ Σεβαστιανός, σταλαῖς παρὰ τῆς Μαγδαληνῆς νὰ ἴδῃ τίς ὁ ἐλθὼν, κατῆλθε φέρων φρόνον.

— Τίς εἶ; ἐφώνει, μὴ τολμῶν νὰ πλησιάσῃ τὴν θύραν.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀπήνησεν ὁ Μάζος· φίλος παλαιὸς ἐπανερχόμενος.

— Ποῖος εἶς; Εἶπατε τὸ ὄνομά σας, ἄλλως δὲν ἀνοίγω.

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις, Σεβαστιανέ;

— Ὅχι.

— Ἴδε με πρῶτον, ἀνοίξον τὴν θύραν.

Ἦνοιξεν ὁ Σεβαστιανός ἐπὶ τέλος τὴν θύραν, ὕψωσε τὸν φρόνον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μάζου καὶ τὸν ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς.

— Καὶ οὕτως;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ σᾶ; εἶδα ποτέ.

— Ἄ! ζῶν! ἐφώνησεν ὁ Μάζος.

— Ὡ! ᾧ! κύριε. Μάθετε ὅτι ζῶν δὲν δέχομαι νὰ μὲ καλοῦν ἄλλοι ἢ οἱ κύριοί μου...

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Μάζος γελῶν. Ἄφες με ἐν τούτοις νὰ εἰσέλθω.

— Νὰ εἰσέλθῃς!... Ἄλλ' εἶπατέ μοι πρῶτον τίς εἶσθε;

— Εἶμαι ὁ Μάζος τοῦ Ἰερωνύμου.

— Ὁ Μάζος; εἶπεν ὁ Σεβαστιανός. Εἶσθε ὁ Μάζος;... Μὲ γελᾶτε! ὁ Μάζος; δὲν εἶχε τόσα γένεια...

— Βλέπω ὅτι εἶσαι πάντοτε ὁ αὐτός! τετράποδον!

— Τί, ἠδύνατό ποτε νὰ γνωρίσῃ τὴν Σαύρα;

Ὁ Μάζος ἠσθάνθη τὸ αἷμά του βράζον.

— Σαύρα! Σαύρα!... Οὐδεὶς θὰ μὲ καλεῖ πλέον οὕτω. Ἐχω τὰ μέσα νὰ καταστῶ σεβαστός. Τὸ γινώσκεις;

Καὶ λαβῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, τὸν ἐτίναζεν ἰσχυρῶς.

— Ἄ! ἄ! ἐκραύγασεν ὁ Σεβαστιανός.

— Τίς εἶσαι; ἐφώνησεν ἄνωθεν ἡ Μαγδαληνή.

— Εἶναι ὁ Μάζος, ἀπεκρίθη ὁ Σεβαστιανός, ὅστις ἐπέστρεψε καὶ ἦλθε νὰ σᾶς ἰδῇ.

Ἡ Μαγδαληνή ἐπινίξεν ἐν ἐπιφώνῳ.

— Εἶσαζον αὐτὸν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ἄς περιμείνῃ ὀλίγον.

Ἐπευσε δὲ πάραυτα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας καὶ τῇ εἶπε τεταραγμένη.

— Γινώσκεις τίς ἦλθεν; ὁ Μάζος!

Καὶ ἡ Μαρία ἐξέβαλεν ἐπιφώνημα δεικνύον οὐχὶ χαράν.

Ἄ! δύο γυναῖκες ἠτένισαν ἀλλήλας ἐπὶ στιγμήν, ὥστε ἀγνοοῦται τί νὰ πράξωσι.

— Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ταράξῃ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Μαρία. Πρῶτον καὶ κύριον, τίς οἶδεν ἂν ὁ Μάζος, ἐπιστρέφων, τρέφῃ τὴν αὐτὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν!... Ἐντὸς ἐξ' ἐτῶν ἀλλάττουσι τόσα πράγματα...

— 'Αλλ' ἂν ἐπιμένῃ εἰσέτι εἰς τὴν ἰδέαν του ; .. Καὶ ἀφοῦ ἐπανακάμπτει νῦν, ὅτε τὰ ἐξ ἑτῆ εἰναι ἐν τῷ συμπληροῦσθαι, μοὶ φαίνεται ὅτι εὐχὴς ἔχει τὸ πρᾶγμα.

— 'Ἐστὼ καὶ ἂν οὕτως ἔχῃ, δὲν πρέπει δι' αὐτὸ ν' ἀνησυχῶμεν. Σὺ ἐπαναλαμβάνω, μῆ γερ ὅτι οὐδεμίαν τῶν ἐδῶκα ὑπόσχου. 'Αν ᾖναι δὲ κοῖτος ἀνθρώπος, θὰ τὸ ὁμολογήσῃ ὁ ἴδιος· εἴμ δὲ πεπεισμένη ὅτι θ' ἀναγνωρίσῃ τὸ δικαίωμα ὅπερ εἶχον τοῦ νὰ ἐκλέξω ὡς σύζυγον θὺ ἡδου λόμπην.

— 'Αχ ! ἂν ᾖναι κακὸς καὶ φιλέκδικος ὡς ᾖναι πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ, φοβούμαι ὅτι θὰ μᾶς ἀποβῆ ὀλεθρία ἢ περίστασις αὕτη...

— 'Ὅχι ! ὄχι ! μήτηρ... 'Αφῆς καὶ τῷ ὀμιλῶ ἐγὼ πρῶτη κατὰ μόνας... 'Ἐγὼ τὸν γινώσκω καλῶς καὶ δὲν φοβούμαι ὅσα λέγεις. Κατὰ βάθος ἢ καρδία του δὲν εἶναι σκληρὰ καὶ θὰ τὸν πείσω ὑπὲρ τοῦ ὀρθοῦ καὶ δικαίου.

— Κράμε ὅτι θέλεις, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ, κινουσα τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἐγὼ ἀνησυχῶ οὐκ ὀλίγον.

Αἶφνης ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Σεβαστικνοῦ, ὅστις ἐκραύγαζεν

— 'Αἰ ! αἰ ! ... ἀφήσατέ με ! ... μὴ μὲ βιάσετε ! ..

— Τί τρεῖσαι ; ἐφάνησεν ἡ Μαγδαληνὴ τεθορυβημένη ;

— Στάσου, μήτηρ, πηγαίνω νὰ ἴδω ἐγὼ.

Καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος κατῆλθεν εἰς τὸ ἰσόγειον.

Ἴδου τί συνέβη.

Ὁ Μάζος, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον, εἶχε ρίψει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν πῖλον καὶ τὴν βακτηρίαν του καὶ εἶπε τῷ Σεβαστικνοῦ.

— Λέν ἔχεις ἕκτοτε ἐγκαταλείψει τὴν οἰκίαν ταύτην ;

— 'Ὅχι, ποτέ.

— 'Ὅλοι εἶναι καλά ;

— Κάλλιστα.

— Ὁ 'Ιάκωβος :

— Ὁ κ. 'Ιάκωβος ; ὄχι.

— 'Ποθένητεν ἴτω ;

— Καὶ πῶς ! πολὺ βυρῆως.

— 'Ὡ ! διαβόλε !

— 'Βμει ε δύο ἡμέρας εἰς ἐλευσίην κατὰστασιν καὶ κληήρης.

— 'Ἐπειτα ;

— 'Ἐπειτα ἀπεβίωσεν.

— Ὁ 'Ιάκωβος ἀπεβίωσε ;

— Ναί.

— Καὶ μοὶ τὸ λέγεις τσιουτρόπως ;

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ σᾶς τὸ εἶπω ;

— Διατί λοιπὸν δὲν μοὶ ἔγραψαν τίποτε ; ..

Ὅτ' ἤρχόμην ταχύτερον... Αὐταὶ λοιπὸν ἔμειναν ἄνευ τῆς προστασίας ἀνδρός ; ..

— 'Ὅχι δά !

— 'Α ! εἶπεν ὁ Μάζος μὲ τόνον ζηλοτυπίας, ὑπάρχει τις μετ' αὐτῶν ;

— Βέβαια.

— Πυῖος ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μάζος.

— Πυῖος ; διάβόλε ! εἶμαι ἐγὼ.

Ὁ Μάζος ἀνέπνευσε.

— 'Α ! ἔχει καλῶς αὐτὸ τὸ γνωρίζω. Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι καλά ;

— Πιστεύω ὅτι ναί.

— Κοί... (ἐνταῦθα ἔτρεμεν ἡ φωνὴ του) ἡ Μαρία ;

— 'Ὡ ! δι' αὐτὴν μὴ ἐρωτᾶτε ἂν ᾖναι καλά· ἀφοῦ πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῆ, φαντάσθητε ἂν ᾖναι καλά ἢ ὄχι. (ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΤΣΙΣΛΕΧΟΥΡΣΤ.

Γινώσκουσιν οἱ ἀναγνώσταί μας ὅτι ὁ Ναπολέων Γ' μετὰ τὴν ἐν Σεδὰν αἰχμαλωσίαν του κατόκησεν ἐν τῇ ἐπαύλει Τσίσλεχουρστ.

Ἐν τῷ Figaro ἀπαντῶμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὴν ἐξ ἑτῆς περίεργον διήγησιν.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὠραίου τούτου οἰκῆματος ὀνομάζεται Σκῶτος Σκῶτ. Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Νικολέων Γ' ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, ὁ μίστερ Σκῶτ ἐκάλεσεν ἀρχιτέκτονα καὶ τῷ εἶπε :

— Μετὰ δέκα ἢ τὸ πολὺ 15 ἔτη ὁ Ναπολέων Γ' θ' ἀναγκασθῆ νὰ καταφύγῃ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐτοίμαι τότε εὐτυχῆς ἐγὼ, δυνάμενος νὰ τῷ προσφέρω τὴν οἰκίαν μου. Σχεδιάσατε λοιπὸν ἀνάλογον ἐπαυλιν προωρισμένην διὰ τὴν Α. Μ. κατὰς περιμένωμεν τὰ γεγονότα.

Ὁ ἀρχιτέκτων ἐπεδόθη πάραυτα εἰς τὸ ἔργον του. Ὡς ὁ ἄγγλος δ' ἐκεῖνος, ὅστις ἐφ' ἱκανὰ ἔτη παρηκολούθει τὸν δαμαστήν τῶν θηρίων Βὰν Ἀμβουργ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ἴδῃ αὐτὸν καταβροχθιζόμενον μίαν ἡμέραν ὑπὸ τῶν λεόντων του, οὕτω καὶ ὁ μίστερ Σκῶτ παρηκολούθει διὰ τῆς διανοίας τὰ διαδραματιζόμενα ἐκάττοτε γεγονότα, περιμένων ὅπως μετὰ θετικότητος ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων καταβροχθισθῆ ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τὰ πρᾶγματα τῆς Γαλλίας ἔβαινον καλῶς. Ἀλλ' ὁ μίστερ Σκῶτ δὲν ἔπαυε λέγων :

— Μὴ βιαζόμεθα. Ἔπαρχει ἔτι καιρός !

Ὅτε ὁ Ναπολέων Γ' ἀπῆλθεν εἰς Ἴταλίαν, ὅπως προμαχήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς, ὁ Ἀγγλος ἠγόρασε τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας καὶ διέταξε τὴν κατασκευὴν κήπου, ἐν ᾧ νὰ δύναται ἀκωλύτως νὰ ρεμβάζῃ ὁ μέλλων ξένος του.

Ὅτε ὁ νικητὴς τῆς Μαγέντας καὶ τοῦ Σολφερίνου ἐπανάκαμψεν εἰς Γαλλίαν, αἱ ἐν Τσίσλεχουρστ ἐργασίαι διεκόπησαν, ἀλλ' ὁ Σκῶτ δὲν ἔπαυε παρακολουθῶν νοερῶς τὸν δαμαστήν του.

Ἰκ διαλειμμάτων καὶ ἀναλόγως τῶν εἰδήσεων, αἰτινες ἐκ Γαλλίας ἀφικνοῦντο, ὁ μίστερ Σκῶτ ἠγόραζε τάπητά τινα ἢ σκευοθήκην.

Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ ἔγραψε τὴν περιλάλητον ἐπιστολὴν τῆς 19 Ἰανουαρίου, ὑπῆρξεν ἡμέρα θριάμβου διὰ τὸν μίστερ Σκῶτ. Ἡσθάνετο τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην αἴσθησιν, ἣν ἠσθάνετο καὶ ὁ συμπατριώτης του, ὅταν ἔβλεπε τὸν δαμαστήν του θέτοντα τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν εἰς τὰ χαίνοντα στόματα τῶν λεόντων. Τῇ 20 Ἰανουαρίου ὁ μίστερ Σκῶτ ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ εἶπεν αὐτοῖς :

— Ἀνάγκη πᾶσα, ὅπως ἡ ἐν Τσίσλεχουρστ οἰκία μου ἐτοιμασθῆ ἐντὸς τριῶν μηνῶν, διότι τὸ πολὺ μετὰ τρεῖς μῆνας ὁ Αὐτοκράτωρ ἔσεται ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ ἐργάται εἰργάζοντο ἐσπευσμένως ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἰδιοτρόπου Ἀγγλοῦ, ὅστις μετὰ προσοχῆς καὶ λεπτότητος παρατήρει καὶ διηυθέτει τὰ πάντα, ὅπως καταστῆ ἡ οἰκία του, ὡς ἔλεγεν, «ἀξία τοῦ μέλλοντος νὰ ξενισθῆ» !

Ὅταν ἐδημοσιεύθη ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐφημερίδος «Λύχνου», ὁ μίστερ Σκῶτ ἐξέστη σχεδὸν τῶν φρενῶν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Καθ' ἐκάστην μετέβαινε εἰς Τσίσλεχουρστ κομίζων, ὅτε μὲν τάπητας, ὅτε

δὲ θώκους, ὅτε δὲ ἀγγεῖα χρήσιμα διὰ τὸ μαγειρεῖον.

Ὅταν ὁ τηλεγράφος ἔφερον εἰς Ἀγγλίαν τὴν εἰδησιν τῶν ταραχῶν τῆς Belleville, ὁ μίστερ Σκῶτ διέταξε νὰ τεθῶσι γλάστραι μὲ ἄνθη εἰς διάφορα παράθυρα καὶ λαμπάδες εἰς πάντα τὰ κηροπηγεῖα. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅταν ἡ στάσις κατεβλήθη ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τῆς Belleville, ὁ Σκῶτ ἔπαθεν ὑπὸ πυρετοῦ καὶ παρήλθον ἡμέραι πολλαὶ ἄχρις οὐ ἀναρρώση. Κατὰ τὰς ὥρας τοῦ παροξυμοῦ τοῦ ἐκραύγαζε :

— Θὰ ἔλθῃ! — Θὰ ἔλθῃ!

Τί ἠσθάνθη ὁ ἀγγλος μας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Ἀγγλίαν ἀποδιβάσεως τοῦ Ναπολέοντος Γ'. οὐδεὶς κάλαμος δύναται δεόντως νὰ περιγράψῃ.

Τὸ πρῶτον εἰς τὸν αὐτοκράτορα παρουσιασθέν πρόσωπον ὑπῆρξεν ὁ μίστερ Σκῶτ, ὅστις προσέφερεν αὐτῷ τὴν ἐν Τσίσλεχουρστ ἔπαυλίν του.

Τῇ ἐπαύριον εἰς τῶν παρακολουθησάντων τὸν Ναπολέοντα ἀξιωματικῶν ἔφερε τῷ μίστερ Σκῶτ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν.

« Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεσκέφθη, κύριε, τὴν ἔπαυλίν σας. Ἡ οἰκία σας εἶναι παραπολύ ὠραία διὰ τὴν Α. Μ., ὅστις δὲν προτίθεται νὰ πληρώσῃ πλειότερα τῶν 1000 φρ. κατὰ μῆνα. »

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ μίστερ Σκῶτ, ὅστις κατ' ἀρχὰς ὠχρίασεν, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, λέγων :

— Ἀλλὰ τόσα ἀκριβῶς διανοοῦμένη νὰ ζητήσω παρὰ τῆς Α. Μ.

Τὸ συμβόλαιον τῆς ἐνοικιάσεως ὑπεγράφη καὶ ὁ μίστερ Σκῶτ, εἰσελθὼν εἰς

τὴν οἰκίαν του τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶπε τῇ συζύγῳ του.

— Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου δέσποτα....

Ἡ ἱστορία αὕτη οὐδεμίαν ἔχει ἄλλην ἀξίαν ἢ ὅτι εἶναι ἀληθής.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

Ἐπάρχει κοινὴ παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς ἡ ἐξῆς παράδοσις, ἣτις φαίνεται ἡμῖν ποιητικωτάτη.

Ὁ Μωάμεθ περιήρχετο τὴν ἔρημον μὲ τῶν ἡμερῶν τοῦ χειμῶνος, ὅτε αἶφνης εἶδε χαμαὶ ἔχιδναν παγωμένην. Κινηθεὶς εἰς συμπάθειαν ὑπὲρ τοῦ ἔρπετοῦ, ἔλαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔθηκεν ἐντὸς τῆς χειρὶδος του, ὅπως θερμανθῆ. Ἄμα ὅμως ἡ ἔχιδνα ἐθερμάνθη, ἐξέβαλε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς χειρὶδος καὶ εἶπε :

— Προφήτα! θέλω νὰ σὲ δαγκάσω!

— Διατί; εἶπεν ὁ προφήτης.

— Διότι ὁ λαός σου φονεύει τοὺς ὁμογενεῖς μου· ὑπάρχει ἄρα πόλεμος μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν.

— Ἀλλ' ἐγὼ σοὶ ἔκκαμον ἐκδούλευσιν. Σὲ ἔσωσα.

— Ναί, ἀλλ' ὅπως μὴ ἐφεξῆς μὲ βλάψῃς, θὰ σὲ δαγκάσω.

— Εἴποι τότε ἀγνώμων.

— Ἄς εἶμαι! Θὰ σὲ δαγκάσω! Ὁρκίσθην εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ δαγκάσω, καὶ θὰ τὸ πράξω!

Ὁ προφήτης εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰψίστου δὲν ἀντέστη πλέον, ἀλλὰ συγκατετέθη καὶ εἶπε τῇ ἔχιδνῃ :

— Δῆξόν με, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἔχιδνα ἐνέπηξε τοὺς ὀδόντας της εἰς τὴν ἱερὰν χεῖρα τοῦ Μωάμεθ, ὅστις, αἰσθανθεὶς δριμύτατον πόνον, ἔρριψεν αὐτὴν μακρὰν μὴ ἐπιτρέψας τοῖς ἀκολούθοις του νὰ κακο-

ποιήσωσιν αὐτὴν ἢ νὰ τὴν φονεύωσι, κύψας δὲ ἐξεμύζησε τὸ ἐν τῇ πληγῇ δηλητῆριον διὰ τῶν χειλέων του καὶ εἶτα ἔπτυσεν αὐτὸ χαμαί.

Ἀπὸ τοῦ ἐμπτυσμοῦ ἐκείνου ἐγενήθη καὶ αὐθρῆς ἐφύτρωσε τὸ καπνόχορτον. Διὰ τοῦτο ὁ καπνὸς ἔχει διττὴν γεῦσιν, τὴν πικρίαν, προερχομένην ἀπὸ τοῦ δηλητηρίου τῆς ἔχιδνης, καὶ τὴν γλυκύτητα, προερχομένην ἀπὸ τοῦ σιέλου τοῦ προφήτου.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς μάρτυς. — Ἐσυνεδρίαζεν ἐν τινι μεγαλοπόλει τὸ δικαστήριον, ὅπερ ἐδίκαζε ποινικὴν τινα ὑπόθεσιν. Μεταξὺ τῶν ἐξεταζομένων μαρτύρων προσῆλθε τελευταῖον καὶ εἰς ὑποδηματοποιός. Ὁ πρόεδρος ἠρώτα αὐτὸν, οὗτος δ' ἀπήντα εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις μετ' ἐτοιμότητος. Ἀφοῦ ἡ ἐξέτασις ἐτελείωσεν, ὁ μάρτυς στραφεὶς πρὸς τὸν πρόεδρον εἶπεν :

— Ἐξοχώτατε... μὲ συγχωρεῖτε... ἀλλ' ἀφοῦ ἔτυχον τῆς εὐκαιρίας νὰ σὰς ἴδω... πότε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπῆτι δι' ἐκείνον τὸν λογαριασμόν;

Ὁ Πρόεδρος ἐγένετο κατακκόκινος· τὸ κινὸν ἐγέλασεν ἀπὸ καρδίας καὶ ὁ μάρτυς ἐπανεκάθισεν εἰς τὴν θέσιν του, ματαίως περιμένων τὴν περὶ λογαριασμοῦ ἀπάντησιν τοῦ προέδρου.

— ο —

Βασίλισσα μὴ θέλουσα νὰ πληρώσῃ. — Ἡ πρῶτη βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας ἤχθη πρότινος ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Κατὰ τὸ 1859, πρὶν ἢ ἐκθρονισθῆ, διέταξεν ἀδαμαντοπώλην τινα τῶν Παρισίων νὰ κατασκευάσῃ διάφορα κοσμήματα καὶ ἰδίως ἀδαμαντοκόλλητά τινα παράσημα, προορι-

σθέντα ν' ἀπονεμηθῶσιν εἰς τινα ἐξοχα πρόσωπα.

Ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη καὶ τὰ πολυτιμὰ εἶδη παρεδόθησαν. Πρὶν ἢ ὁμοῦς ὁ ἀδαμαντοπώλης παρουσιάσῃ τὸν λογαριασμόν του, ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα εἶχεν ἐκθρονισθῆ.

Ὁ ἀδαμαντοπώλης ἐστράφη πρὸς αὐτὴν ζητῶν τὴν πληρωμὴν του. Ἀλλ' ἡ τῶς βασίλισσα εἶπεν αὐτῷ :

— Σεῖς εἰργάσθητε διὰ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰσπανίας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον τοιαύτη. Ἀποτάθητε πρὸς τὸν διαδεχθέντα με ἐν τῷ θρόνῳ.

Ὁ ἀδαμαντοπώλης δὲν ἠδυνήθη νὰ πληρωθῆ. Ἐπομένως ἀννέχθη εἰς τὰ δικαστήρια, ἅπερ κατεδίκασαν τὴν πρῶτην βασίλισσαν εἰς τὴν πληρωμὴν.

Ὁ χρυσοῦς μύσχος. — Ἐν τινι συνακτροφῇ ἐλάλουν περὶ τῆς μετεμψυχώσεως. Ἀγρὰ μαματός τις, θέλων νὰ ἀστευθῆ, εἶπεν :

— Ἐγὼ πιστεύω τὴν μετεμψύχωσιν. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρξα ὁ χρυσοῦς μύσχος.

Εὐρύης τις τῷ ἀπήντησε :

— Δὲν ἀπωλέσατε, κύριε, παρὰ μόνον τὸ χρύσωμα.

Ποιηρία γοικὴ. — Ἐν τινι τῆς Γαλλικῆς πόλει συνέβη τὸ ἐξῆς περίεργον. Γυνὴ τις ἐδηλητήριασε τὸν συζυγόν της διὰ γραμματοσήμων! Ἐρασθεῖσα περιπαθῶς νέου τινὸς φαρμακοποιοῦ, συνενοήθη μετ' αὐτοῦ ὅπως τὸν φονεύσῃ. Οὗτος τῇ ἔδωκε φιαλίδιον περιέχον δριμύτατον δηλητήριον. Ἡ γυνὴ, ἀφοῦ ἔχυσεν τὸ περιεχόμενον εἰς τινα κύμβην, ἔρριψεν ἐν αὐτῇ πολλὰ γραμματόσημα ἐκ τῶν τοῦ συζύγου της, (ὅστις ἐποιεῖτο μεγίστην χρῆσιν αὐτῶν, καθὸ ἐμπορευόμενος καὶ ἀλληλογραφῶν), τὰ ὅποια ἔπειτα ἀπεξήρανε εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἔθηκεν εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ

σύζυγος λείπων αυτά, όπως τὰ προσκολλᾶ εἰς τὰς ἐπιστολάς, ἔλειψε τὸ δηλητήριο.

Ἦρξατο λοιπὸν πάσῃ, ἀλλ' οὐδείς ἐνόησε τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας του, ὅπου τυχαιὸν συμβεβηκὸς ἀπεκάλυψε τὰ πάντα.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἐμπόρου συνελήφθη πᾶρ αὐτὰ, ἀλλ' ὁ φαρμάκοποιός, τὸ ἔκοψε, τὸ δὲ λεγόμενον, *λίσιπη*.

Κόκκινον ἢ μέλαν. — Κατὰ τὴν ἐν Μεξικῷ Γαλλικὴν κατοχὴν συνέβη τὸ ἐξῆς.

Ἐνώπιον πρασίνης τραπέζης ἐκάθητο παῖκται τινες. Δύο ἐξ αὐτῶν ἐπαιζον ὡς ἀπληπισμένοι. Ὁ εἰς εἴτε λέξιν τινα ἀπρεπῆ τῷ ἑτέρῳ. Οὗτος δρᾷττεται τῶν παιγνιοχάρτων καὶ ρίπτει αὐτὰ κατὰ πρόσωπον τοῦ προσβολίου. Ὁ πρῶτος στρέφεται πρὸς τοῦς περιεστῶτας καὶ διὰ ψυχροτάτου ὕφους λέγει:

— Στῆτε! κύριοι.

Εἶτα διατάσσει καὶ τῷ κομίζουσι ρεθόλθερ πλῆρες... Λαμβάνει τὴν δεσμίδα τῶν παιγνιοχάρτων καὶ ἀραιρεῖ ἐξ αὐτῆς ἐν.

— Μέλαν ἢ κόκκινον; κύριε.

— Κόκκινον, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Στρέφουσι τὸ χαρτίον. Ἦτο μέλαν.

Τότε ὁ κερδῆτας λαμβάνει τὸ ρεθόλθερ, σκοπεῖ καὶ πυροβολεῖ! Ὁ προσβαλὼν λοιπὸν ἀπεβίωσε πάραυτα. Ὁ προσβληθεὶς ἀπῆλθε μετὰ τὸν φόνον ἀνενόητος οἶκαδε.

Καὶ οὐδείς παρημποδισε τὴν φονικὴν ἐκείνην σκηνήν!

Ἴδου πῶς ἐννοοῦσι σήμερον οἱ πεπολιτισμένοι τὴν τιμὴν!

Οἱ δύο ὄφεις. — Ὁ σύζυγος τῆς Κορνιλίας Γράκχος, ἐξυπνήσας εὗρε δύο ὄφεις, ὧν ὁ εἰς ἦτο ἄρρην ὁ δὲ θῆλυς. Ἐσπευσε πάραυτα νὰ ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον περὶ τοῦ συμβάντος. Τὸ μαντεῖον εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἂν ἐφόρευε τὸν ἄρρηνα ὅρην θ' ἀπέθνησκεν αὐτός, ἂν τὸν ἕτερον,

ἢ σύζυγός του. Ὁ Γράκχος χωρὶς δίσλου νὰ ἀμφιταλαντευθῆ, ἐφόρευε τὸν ἄρρηνα.

Γυναικεῖος ἠρωϊσμός. — Ἡ Ἀγγλικὴ ἑφημερὶς Morning Post δημοσιεύει τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτόν.

Τὸ βρῆκίον τοῦ κ. Clifford ἔρθεσεν εἰς Νέαν Ὑόρκην τῇ 14 Ἰουλίου, προσρχόμενον ἐκ Περναμβούκου, μὲ φορτεῖον σακχάρου. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ ἐκ Περναμβούκου ἀπόπλου του ναυτικῆς τῆς ἐκ τοῦ πληρώματος κατελήφθη ὑπὸ τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπεβίωσεν. Εἶτα προσεβλήθη καὶ ἀπεβίωσεν ἐπίσης ὁ πρῶτος τοῦ πλοίου, εἶτα ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του καὶ τέλος τὸ πλεῖστον τοῦ πληρώματος. Ἡ κ. Κλίφφορντ, ἥτις ἐπέβαινε τοῦ πλοίου μετὰ τοῦ ἰδιωκτῆτος συζύγου της, ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν τοῦ σκάφους καὶ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀβλαβῶς.

Καθ' ὁδὸν κατέλαβεν αὐτὴν φοβερὰ τρικυμία, ἀλλ' ἡ λαίδη Κλίφφορντ ἀντεμετώπισε γενναίως αὐτήν.

Τὸ βίβαιον εἶναι ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐσπούδασε τὰ μαθηματικά, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μεταβάλλει τὸ πρᾶγμα. Ἡ κ. Κλίφφορντ προσκνήχθη ὡς ἡρώς.

Ὁ ἦχος καὶ ἡ ἀπόστασις. — Ὁ συριγμὸς σιδηροδρομικῆς μηχανῆς ἀκούεται εἰς 3,000 μέτρων ἀπόστασιν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Ὁ θόρυβος ὁλικῆς σιδηροδρόμου εἰς 250 μέτρων. Πυροβολισμὸς διὰ σουρφεκίου καὶ γαύγισμα κυνὸς εἰς 1,800 μέτρων. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλεκτορος καὶ ὁ ἦχος κώδωνος εἰς 1,600 μέτρων. Ἡ μουσικὴ καὶ ὁ ἦχος τυμπάνου εἰς 1,400 μέτρων. Ὁ κοσμὸς τῶν βατράχων εἰς 900 μέτρων. Τὸ ἄσμα τῶν γρύλλων εἰς 800.

Ἡ ὁμιλία ἀκούεται καθαρῶς κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω εἰς 500 μ. ἀπόστασιν, ἀνωθεν δὲ

πρὸς τὰ κάτω μόλις εἰς 100.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀνεπτύξεν ὁ κ. Φλαμυριὸν ἐν τῇ Γαλλικῇ ἀκαδημίᾳ καὶ ἀνεκάλυψεν αὐτὰ διὰ τῶν ἀεροστάτων.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς ἠθηνὸν ἐπιλαμονεᾶς.

*Ben sai canzon, che quant' io parlo è nulla
Al celato amoroso mio pensiero,
Che di è notte nella mente porto.*

(Πετάρης)

Ἐνῷ ἐπάλαιον φρικτῶς κατὰ τῶν σκέψεων μου,
(Καὶ ἐσκεπτόμην, ὦ πτηνὸν, περὶ αὐτοχειρίας)
Ἐνῷ δὲν ἐβλεπον προσῶς τὸ τέρμα τῶν δεινῶν μου
Καὶ ἤμην... ἤμην ἔρμαιον νοσοῦσης φαντασίας,

Ἐπῆλθες αἴφνης, ὦ πτηνὸν, πλησίον τῆς θυρίδος!
... Ἄλλὰ τί ἦλθες; τί ζητεῖς ἐνθα οἰκεῖ ἡ λύπη;
Μὴ σ' ἔρριψε πνευθ βροσῶ, τυφῶνος, καταγίδος;
Ἄλλ' εἶν' εὐδία... αἰ' ἀλλαχοῦ εἰσὶν εὐώδεις κῆποι.

ὦ! διατί ἐξέλεξες ἀντὶ φωτὸς σκοτίαν,
Καὶ διατί τοχύπτερον δὲν σπεύδεις ἀλλαχόσε
Νὰ εὖρης ἄφροντι ἐκεῖ χαρὰν καὶ εὐθυμίαν;
Δὲν εἶν' κοιλάδες ἀλλαχοῦ πολλαὶ διαγελωσῆαι;

Ἄλλὰ σὲ βλέπω σιωπὸν ἀντὶ νὰ ἦσαι λάλον!
Τὸ ἐνοῶ... Τὰ δάκρυα δὲν προκαλοῦν τὸ ἄσμα!
ὦ! φέρε τὸ κελάδημα πτηνὸν εἰς τόπον ἄλλον,
Διότ' ὑπάρχει μεταξύ ἡμῶν φρικτῶδες χάσμα.

Σὺ εἶται ἄφροντι, πτηνὸν, δὲν ἐννοεῖς τὸν πόνον,
Καὶ ἂν ἠσθάνθης ἔρωτα, παλμούς εἰς τὴν καρδίαν,
ὦ! σὺ τὴν ἐρωμένην σου ἐλεύθερον καὶ μόνον
Ἠσπάσθης μὲ τὸ ρόμφος σου θερμῶς εἰς ἐρμῖαν!

ὦ σὺ ἐκάθησες μ' αἰτὴν πολλάκις ἐπὶ κλάδῳ,
Καὶ ἐκελάδει τρυφερὰ κ' εὐαίσθητος ἐκείνη,
Ἐνῷ σὺ τὴν ἠτένιζες καὶ τῇ ἀπῆντας ἄδον,
Πλησίον σὰς δὲ θθαλλεν ἡ εὐστροφος μυροσίη!

Πτηνὸν ἀθῶν, ἔτρεξες πολλάκις εἰς τὰ δάση
Μ' αὐτὴν, ὅπου ταν καταγίς ἐμαίνετο μεγάλη,
Κ' ἐζήτησες ἐν ἄσυλον ὁμοῦ νὰ σὰς σκεπάσῃ,
Ὅ ὕπνος δ' ἐκεῖ σ' ἔτερπε, κ' ἐκείνης ἡ ἀγκάλῃ.

Καὶ μετ' αὐτῆς συνέπιες τὸ νᾶμα ρυακίου,
Καὶ ἐ αὐτὴν εἶχες κοινὴν τροφήν καὶ εὐθυμίαν,
Κ' ἐκελάδησται ὁμοῦ τὸ ἄσμα τ' ἰ' πριλίου.
Καὶ δὲν γνωρίζεις ἄλλο τι εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν.

Κ' ἐγὼ ὁ ἄλας... ἐν σιγῇ μαραινόμεαι καὶ φθίνω.
Κ' ἐν ἡγάπητα θερμῶς, ψευδῶς ἀντηγαπήθην!
Δηλητηρίου κήλικας ἀείποτε θὰ πίνω,
Τὸ παρελθὸν ἀδυνατῶ νὰ ριψῶ εἰς τὴν λήθην.

Ἠγάπησεν, ἀλλοίμονον! καθὼς ὁ Πυγμαλίων,
Ἄγαλμα κρύον καὶ ψυχρὸν, στερούμενον καρδίας,
Λατρεύον μόνον ἐν τῇ γῆ τὸν πλοῦτον, τὸ χρυσίον,
Καὶ ποταμούς ἀπὸ αὐτοῦ προσμένον εὐτυχίας.

Καὶ σὺ, πτηνὸν, ἐκάθησες εἰς δῶμα δυστυχίας...
ὦ! φύγε, τρυφερὸν πτηνὸν, καὶ ἄφες ἐμὲ μόνον
Παλαίοντα μὲ κύματα ἀγρίας τρικυμίας,
Μὲ μόνον μου τὰ δάκρυα, τυτὸς στεναγμῶδες, τὸν
(πόνον).

Κἂν νὰ ἠδύνασο, πτηνὸν, νὰ μὲ παρηγορήσῃς
Μ' ἐν λυπηρὸν κελάδημα πρὶν ἢ ἐντεῦθεν φύγῃς...
Εἰς τὴν πληγὴν μου βάλασμον μὲ τ' ἄσμα σου
(θὰ χύσῃς).

Ἄλλὰ τί βλέπω; ... τετραγὸς τὰς πτέρυγας ἀ-
(νοίγεις)!

Θέλεις νὰ φύγῃς ;...σ' ἐνωῶ...ζητεῖς τὴν ἔρω-
(μένην....

Ἄλλ' ὅμως μείν' ἐπὶ στιγμὴν, ἐπὶ ὀλίγον μείνε....
Μὴ ἐγκατάλειψον, πτηνὸν, καρδίαν καιομένην.
Ἦ φεύγεις !...δὲν σὲ συγκινοῦν ἀνθρώπινοι ὀδύνας;

—ο—

Ἐφυγε χαίρον!...ἀλλαχοῦ τὴν πτῆσιν τῶρα φέρει.
Οἱ εὐτυχεῖς δὲν ἐνοσοῦν τῶν δυστυχῶν τοῦ;
(λόγους!

Οὐδεὶς τοῦ; ἀκροάζεται, οὐδεὶς τοῦ; ὑποφέρει....
Τοῦς δέχοντ' ὅλοι μὲ σιγὴν, καὶ κἄποτε μὲ
(ψόγους!

Κατὰ τὸ 1870.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ ζ'. φυλλαδίῳ λογογράφου.

Ἡδορὴ μικρὰ μακρὰν τέκτει λύπην.

Λύσις τοῦ αἰνίγματος.

Χαρὰ—ἀρά.

Τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐκόμισαν οἱ κκ.
Παν. Ζαγκλῆς, Παν. Ραζῆς καὶ Διον. Χωρα-
φᾶς πιλοποῖδῃ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ζ'.

Εἶμαι μέσα εἰς τὴν Ρώμην,
καὶ συγχρόνως εἰς τὴν Κῶν,

Διατρίβω εἰς Μωρέαν,
τὴν Ρωσσίαν κατοικῶν.

Εἰς τὸ δῶμά σου συχνάζω,
εἰς τὸν οἶκόν σου ποτὲ,

Εἰς τὸν τράχηλον δεμένον
μὲ κρατοῦν οἱ πωληταί·

Ἐγὼ ἄψυχον μὲν εἶμαι
καὶ χωρὶς ἀναπνοῆς,

Ὅμως εἶμαι ἀναγκαῖον
εἰς ἐκάστου τὴν ζωὴν.

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἔρωσ
ἀφανίζεται' ἐνταυτῷ.

Ἄν τὸ ὑποκείμενόν μου
δὲν ὑπάρχῃ ἐν αὐτῷ.

Ζῶ μακρὰν ἀπὸ τὰ δάση,
πλὴν μὲ ζῶα συνοικῶ,

Εἰς τὴν γῆν ποτὲ δὲν εἶμαι
καὶ μ' ἀνθρώπους κατοικῶ.

Ὅπου ἢ πτωχὸς ἢ γέρον,
ἀδιστακτικῶς προχωρῶ,

Ἄν δὲ πλούσιος ἢ νέος
παρευθὺς ἀναχωρῶ.

Εἰς τὸν κόσμον δὲν μ' εὐρίσκεις
ὅσον καὶ ἂν στοχασθῆς,

Πλὴν ἂν ἦναι φῶς μὲ βλέπεις,
εἰς τὴν μέσην παρευθὺς.

Εἰς τοῦ κῆνωπος τὸ σῶμα
εὐρυχώρως εἰσχωρῶ

Ἐνῶ τόσον εἶμαι μέγα,
ποῦ οὐδὲ σ' τὸ πᾶν χωρῶ.

Τί ἀκόμη δὲν μ' εὐρίσκεις ;
τί ἀκόμη ἀπορεῖς ;

Εἰς τὸ στρώμά σου νὰ μ' εὐρῆς
χωρὶς κόπον ἐμπορεῖς.

Πῶς εἰς ἔκσιασιν τοσαύτην
ἀναγνώστα, σὲ κινῶ ;

Εἰς τὴν γλῶσσαν σου ἐπάνω
αἰώνίως τριγυρνῶ.

P.

ΓΡΙΦΟΣ Ε'.

ααααα 1875
αα Τὰ αα ΔΙΟΥΔ 1 ☉ παρ 1876 ρῦσαι
ααααα 1877